

Ввесь ранок я напружено чекаю чогось. По кожнім дзвінку ввесь затихаю й, мабуть, якоесь дивно дивлюсь на Миколу, що докладає, бо той починає здивовано поглядати на мене.

Після сонного порошка голова важка, і ввесь час мені трохи млісно. Чи це, чи що інше, заваджає мені скупчитись на роботі. Мені в суд сьогодні не треба, але я все ж таки їду туди, блукаю коридорами, утрочаюсь у розмови товаришів, і навіть заходжу в якусь салю, де йде суд. Але скрізь мені зараз же стає нудно, наче хтось ножицями відрізує інтерес.

От б'є три години. Я похапцем одягаюсь і майже вибігаю на вулицю. Зупиняючись на кожній східці і глибоко набираючи повітря, я виходжу по сходах Клавдиного дому. Тхне нафтою, котами, вохкостю, східці заплъовані, й мені здається, що мене нудить од цього і трудно дихати.

Перед обшарпаними дверима я довго стою й не в силі подзвонити. Я нічого не в'являю собі, не знаю, що там сталось, але знаю, що тепер рішається все.

Рішуче й сильно смикаю за держальце дзвінка. В ту ж мить чути біжучі, дрібні кроки. Довго крутиться в замку ключ. Двері відчиняються. Силкуючись не дивитись на Клавдію, входжу й починаю роздягатися. Згадавши, що я не привітався, кажу у стінку:

— Добридень! Я просто з суду.

Клавдія не відповідає нічого, й я холону від її мовчання, її лица я все ж таки не бачу і, проходячи в кімнату, спокійно питаю:

— Ольга Петрівна дома?

— Ні, пішла. На курсах іще. Ми думали, ти пізніше...

В квартирі тихо, як завсіди. В передній кімнаті Костя долі будує ворота з кубиків. Я виразно помічаю, що не чути запаху ліків. Ольга на курсах, Костя грається. Я дивлюсь на Клавдію. Вона похмуро-спокійно, тихо питає:

— Чай питимеш?

— Та що ж, питиму.

Костя чемно підходить до мене, вітається й, запобігливо усміхаючися, схиливши голову на ліве плече, питає:

— А ви й сьогодні посидите з Мікою?

— Костю, не надокучай!

— Я, мамуню, не надокучаю, а питаю.

— Чого ж, посиджу й сьогодні... — кажу я з усмішкою.

Костя злегка вищить і біжить до стінки, вдаючи, що хоче стрибнути на неї.

— Костю, годі, розбудиш Міку!... Костю, не підеш гулять! Иди, грайся!

Костя тихенько, зігнувшись і поглядаючи на мене, з тою ж усмішечкою біжить до кубиків, і з перебільшеною заклопотаністю починає переставляти їх, щось шопочучи й позираючи на мене.

Я знесилено спіраюсь на спинку канапи й заплющую очі. Тепер мені не треба тримати себе в руках.

— Болить голова? Може, фенацитину дати? — так-само похмуро питає Клавдія. Я кручу головою.

— Я зараз дам чаю.

— Зтомився трохи.

Клавдія йде в кухню й незабаром вертається з знайомим мені чайником, чашкою й склянкою на таці.

Я почуваю себе смішним, обдуреним. Мені сором за вчорашній вечір, сонний порошок, за той внутрішній, тихий жах, у якому був я ввесь час, і який тільки тепер помітив.

Але одночасно, як після проколу міхура, мені легко, вільно, я можу думати, рухатись, говорити. Кімната потрохи починає здаватись мені милою. Знайомий чайник так утішно,

задиракувато держить догори сильного полуплененого носика! І здається, що вчорашнього вечора зовсім не було, що я вигадав його, що навіть соромитись нема чого, а коли й є, то це теж добре.

— Ну, що ж Ольга Петрівна каже про переїзд? — голосно кажу я, тримаючи склянку в руці.

Клавдія Петрівна з деяким дивуванням зиркає на мене і стримано відповідає:

— Вона сама хотіла з тобою поговорить.

— А коли ж я удостоюсь авдієнції?

— Вона буде дома в восьмій.

— Ого! Занадто довго ждуть. Але в принципі ти згодна переїхати?

Клавдія колотить ложечкою чай у склянці, мовчить і, нарешті, хвилюючись, говорить:

— Через що ти ставиш цю умову? Тобі гидко, що ми тут?

Як-тільки я помічаю її хвилювання, почування легкості й вільності зникає, як димок цигарки від помаху руки.

— Через те, що так буде краще для тебе, для дитини і для мене, — кажу я з притиском.

І цей притиск, що натякає на щось важне й погрозливе, лякає мене самого. Клавдія з непорозумінням наводить на мене скла свого пенсне.

— Що значить? — шопоче вона.

— От-те й значить, що кажу. І кажу, Клавдіє, серйозно. Пояснять не буду; колись, може, розкажу. А тепер прошу й раджу: краще їдь якомога швидче. Вона розгублено, непорозумілими очима водить по мені, немов вишукуючи місце, де захована розгадка моїх слів.

— Що ж може трапитись?

— Трапитись нічого особливого не може, але нам треба не бачитись, бо це утворить між нами тяжкі відносини.

Клавдія гірко, мовчки посміхається й починає сьорбати чай, нахилившись над чашкою.

— Я не можу, щоб моє життя залежало від твоїх настроїв! — раптом одривчасто і знову хвилюючися промовляє вона. На її щоках з'являється чіткий, як наліплений, рум'янець.

— Тут не настрій, Клавдіє, а...

— Ні, це настрій! Сьогодні ти хочеш, чи хтось інший там хоче, щоб ми виїхали звідси, завтра сюди. Я не можу возити таку малу дитину зімою бо-зна куди, жить у готелях, на вокзалах.

— Ніяких готелів не треба! Ольга Петрівна може наперед поїхати, все наготовити, й ти приїдеш у готову квартиру.

— А, це тільки так кажеється!

— Ну, як знаєш!

Ага, так воно он-як!... Добре ж! Не віриш, що так краще буде? Чудово! Ти переконаєшься. Ти хочеш присмоктатись дуже, боїшся, що це тобі не вдасться, як виїдеш? Ну, так не присмокчешся ж ти й тут!

Я мовчу й помалу п'ю чай. Вчорашнє хвилювання починає проходити по мені. Воно гидке мені, але я не противлюсь йому й навіть хочу, щоб воно швидче заповнило всього мене, — тоді ніби чад устилає всі мої думки та почування.

— Ну, що ж, я не дуже настоюю на цьому, — кажу я, й мені здається, що мій голос дуже глухий, як зпід пальта. Клавдія все таксамо дивиться собі в чашку.

— І ти маєш, мабуть, рацію, дитину можна простудити. Я боюсь, що й у цій квартирі він простудиться, занадто вохко тут.

Клавдія зиркає на міхурці шпалер, на кутки, й заклопотано похитує головою.

— Страшенно вохка квартира. Для дитини це дуже шкідливо. Дати ще чаю?

— Ні, дякую!

— Що значить? Ти ж любиш чай. Я міцного.

— Ні, дякую. Так, так, неодмінно треба змінити помешкання. Ну, значить, нема чого дожидатися. Треба йти.

Тут Костя, який удає, що дуже зайнятий кубиками, прудко схоплюється й жалібно дивиться на матір.

— Ма-а-мо! А гуля-ать?

— Підеш з тіткою Олею.

— Еге-е! А вона скаже, що втомилась...

— Я можу посидіти й сьогодні, коли хочеш. Пів години часу я ще маю.

— Але, може, ти поспішаєш?

— Ні, ні, мамуню, Яків Василевич не поспішає! Даю, мамуню, чесну клятву, що не братиму в рот бурульок, тільки ти одягайся.

Він у радісному підняттю швидко-швидко говорить, хапає свої камаші, рукавички, тикає їх у руки Клавдії й нетерпляче подригує тоненькими ноженятами.

Але Клавдія вагається, ще не сміє, й помалу, мляво одягає Костю, поглядаючи на мене. Я бачу, що мені треба ще раз рішуче підтвердити своє бажання лишитися з Мікою. Але я не можу цього зробити і жду, що вона от-от скаже: “Ні, Яків Василевич поспішає, ми підемо іншим разом, коли прийде тітка Оля”. Тоді я встану й піду собі.

І тут же виразно кажу собі: “Це момент, коли ти виносиш собі той, чи інший присуд. Вибірай!”

І мені хочеться, щоб вони вже швидче йшли.

Клавдія раптом перестає застігати камаші, підводиться й каже Кості:

— Я ж і забула, Костю: хутко треба годували Міку.

— Е-е-е! — вибухає плачем Костя й сідає на підлогу, соваючи ногами.

— Костю, коли ти будеш ревти, я замкну тебе в кухню!

Я сиджу в чудному безвіллі й задубілости.

— Костю, Міку розбудиш! Годі, кажу тобі!

— Е-е, Міку, Міку! Все Міку. Ти обіцяла мені! Е-е!

Я рішаю.

— Хиба так скоро треба годувати? Пів години ж можна почекаати. А Кості треба трошки свіжого повітря.

Костя затихає і сторожко дивиться на матір іще повними сліз очима.

Клавдія несміло каже:

— Але ж тобі, може, неприємно лишатися з дитиною?

— Через що? Навпаки. Я посиджу, почитаю.

— Ну, добре!

І Костя й вона відразу, міняються й хапливо, весело одягаються далі. Вона переконалась, що мені хочеться лишатися з Мікою.

— Коли хочеш, ти можеш там, біля його посидіти, там тепліше... — наївно радить вона. — Він має добрий сон, не прокинеться, не бійся!

— Так, я там посиджу.

Знову замикаю за ними двері і слухаю, як вони, оживлено балакаючи, сходять по сходах. Сьогодні нема безсилля від хвилювання. Все в мені немов заціпило зуби.

Я твердо йду в спальню й там іще раз прислухаюсь. Тихо. Десь глухо грюкають дверима; ходять нагорі; слабенько, як дзижчання мухи, доходять дзвінки трамваїв. Знову поспішно, діловито цокає годинник. У вікно зазирає зімовий, вечірній сутінок.

Я нахилиюсь над колискою й обережно здіймаю запинало. У присмеркові колиски непорушно й мирно лежить крихітне, темне серед усього білого личко.

В мені щось здригується, й я від цього зразу слабну. Невимовне чуття огиди до того, що мені треба робити, здіймається всередині мене й паралізує мої руки. Я не можу підвести їх і стою так над дитиною. Потім я сідаю безсило на стілець, що тут же стоїть, і дихаю.

Нагорі щось падає, й чути топотіння ніг. Я схоплююсь, заціплюю зуби й, нахилившись над колискою, починаю швидко, рішуче розмотувати укривальце. Воно якось так загорнута, що я ніяк не можу знайти кінця. Личко лежить непорушно. Мої руки починають труситись; мене проймає якась запеклість.

От укривальце розмотане. Я почуваю теплоту пелюшок і солодково-гострий запах; потім я намацую щось мокре, й запах побільшується. Я натужно думаю про те, що треба запам'ятати, як загорнуті пелюшки, щоб потім таксамо загорнути їх. Переводжу очі на Міку й... зустрічаюся з двома розплющеними оченятами. У присмерку вони видаються більшими, розумними, неначе допитливо, з підозрінням слідкують за мною й хочуть сказати: "А що ти тут робиш?"

Я ще хапливіще розмотую, запеклість росте, в голові гудіння й чад. Підводжусь, слухаю й біжу до квартирки. Разом з клубом холоду в кімнату вкочується віддалений гомін міста й самотній дзвін із якоїсь церкви.

З колиски чується пихкання й рипучий плач. Я біжу знов до дитини й обережно беру на руки тепле й мокре знизу тільце, від якого гостро й солодко пахне. Воно перегинається в моїх руках, і мені страшно, щоб голівка не ударила о бильце колиски. Пихкання і скрип стихають, ніби Міка здивований, або чекає, що його зараз прикладуть до грудей. Пригорнувши його до себе, я йду з ним до квартирки під морозну течію, що прожогом суне в хату. В лице мені гостро коле, тільце здригується в моїх руках, і від цього в мені прокочується немов вихор болю й огиди.

Але запеклість переходить уже в п'яну лють муки, й я підношу до самої квартирки дитину. Вона на мить стихає, ніби захлинувшись од течії, потім шарпається, вигинається й пронизувате кричить. Я зубами підіймаю сорочинку на її грудях і стараюсь підставити груди під течію.

Не знаю, скільки стою так. Рукам моїм холодно. Тільце слабне. Крик стає сипкий. Я стою з заплющеними очима і скажено-зціпленими щелепами.

Нарешті, я догадуюсь, що треба його покласти в колиску. Як п'яний, хитаючись, йду і вкладаю. Тільце дрібно-дрібно труситься, я бачу напрямлені на мене очі з справжнім, людським жахом.

Я хапаю пелюшки, плутаю їх, мну, розкидаю, не знаю, яку як покласти. Мене обхоплює одчай і така огида, що один момент я готов вибігти на вулицю, впасти серед неї й закричати: "Бийте мене, топчіть, плюйте на мене!"

Я хапаю задубілі покірні рученята, дмухаю на них, розтираю, цілую, знову кидаю до пелюшок, вони плутаються в одну купу, а тільце дрібно-дрібно труситься й моторошно сипить. Тоді я виймаю його, кладу, на ліжко і знову кидаю до пелюшок.

А в квартирку все котиться сивими клубами холод. Я цього не помічаю. Сутінки погустішали, й я в п'ятмі гарячково довбаюся у пелюшках. Нарешті, якось розстилаю їх і переносю Міку. Він уже не сипить, тільки труситься і слабенько порипує. А в очах усе той самий жах. Я замотую пелюшки, холодні та мокрі, потім починаю цілувати холодне личко, ручки, голівку. Загорнувши укривальце, озираюся, бачу відчинену квартиру і скажено кидаюся на неї. Я знаю, коли зараз прийде Клавдія, я все розкажу їй, мені виходу немає, я навіть хочу, щоб вона швидче прийшла.

До колиски боюсь підходити і стою, притулившись спиною до стіни. Страшно, ледве чутно ворухиться чогось Міка, й часто чути хрип.

Раптом голосно, потрясаюче дзеленчить дзвінок. Я не рухаюсь, але мені здається, що я біжу. Страшно довго тягнеться мовчання. І знову дзвінок. Я помалу йду в коридор і відчиняю. Клавдія Петрівна швидко входить, дивиться на мене і трівожно питає:

— Що сталося?

Дивуючися з самого себе, я рівно й тихо відповідаю:

— Нічого! Міка почав плакати, я хотів змінити пелюшки, але заплутався. Він увесь мокрий.

— Господи! Ти міг застудити його! — з страхом скрикує вона і зриває з себе пальто. Потім підбігає до грубки й починає гріти руки й усю себе.

— Ради Бога, засвіти лямпу! Як же ти в темноті робив це?

Я засвічую лямпу. Клавдія кидається у спальню, й я чую, як вона скрикує. Я спішу до неї.

— Та він же весь холодний, як лід! Ти не закрив йому ніжки! Тут намотано. О, Господи! Міка мій! Дитинко, любов моя! Що ж це? На віщо ти чіпав його?

— Він плакав.

— Треба було покликати мене... Він хрипить і кашляє. О, Господи! О, Господи! Що ж це таке? Та він увесь труситься!

Я не можу стояти і сідаю на стілець. Клавдія вихоплює Міку з колиски, визволяє його з мокрих пелюшок і закутує в укривальце.

— Дай, ради Бога, свою шубу! Швидче! Я біжу в коридор і приношу шубу.

— Поклади на ліжку! Розстели!

Ми загортаємо дитину в шубу, й обоє дихаємо важко, часто. Клавдія що-хвилини прикладає губи до личка Міки й каже:

— Холодний! Він застудився.

Я весь час мовчу. Мені хочеться закричати, впасти перед сим лагідним, тихим, холодним личком і жадно з риданням цілувати його. Але я боюсь навіть глянути на його, щоб не зустрітися з його очима.

— Як же можна було так! Треба було хоч сухі пелюшки взяти. А ти розгорнув і замотав у ті самі. В голосі вже менше страху й непокою.

— Треба швидче погодувати, це зогріє його. Поможі мені покласти його на коліна!

Я помагаю, Клавдія, вже не соромлячись, розстібає сукню й виймає груди. Чується жадне, хапливе смоктання.

Я виходжу в першу кімнату. Там долі у смузї світла сидить одягнений Костя з довгим цукорком у зубах і щось будує з кубиків. Я сідаю і спіраюсь ліктем на стіл. Часом з спальні чується чхання й легкий кашель Міки.

— Так, він застудився! — говорить що-разу Клавдія. І з кожним чханням у її голосі росте тривога.

Потім я чую, як вона ходить, гріє пелюшки біля стінки груби, як сповиває Міку, перериваючи себе поцілунками, зітханнями, трівожними, ніжними промовляннями. А я тупо, апатично думаю про те, що буде завтра, що завтра вона казатиме й робитиме.

Міка засипає, і Клавдія з моєю шубою та лямпою виходить до нас. Мій вигляд, мабуть, викликає в ній жаль і співчуття.

— Нічого, він заснув... — каже вона заспокоююче. — Не треба занадто турбуватись. Якось буде! Може, пройде нежить. Уже тече з носика. Мене це найбільш лякає: так швидко! І весь час холодний. Але нічого, зогріється, дасть Бог, якось мине! Діти страшенно чулі на простуду.

Я нічого не кажу й закурюю.

— В тебе волосся розкудовчилось... — завважує Клавдія.

Я виймаю гребінець і зачісуюсь. Потім устаю і мляво кажу:

— Мені треба йти. На випадок чого, дай мені знати, зараз же!

— Добре! Завтра прийдеш?

— Так, розуміється!

— Ти не турбуйся дуже! Діти завсіди простуджуються.

Вона проводить мене до дверей і міцно потискує мені руку. Коли вона мені каже “до завтра, не турбуйся”, мені здається, що в лиці їй світиться якась тиха радість.

Я мимоволі на сходах усміхаюсь. І що далі я відходжу від них, то глибше входить у мене ця усмішка.

Я йду додому пішки, не перестаючи усміхатись до себе. І вчорашній день, і сьогоднішній здаються страшенно далекими, такими, що були колись дуже давно. Я думаю про Шапочку, але й вона теж далека, чужа, байдужа.

Вона зустрічає мене в моїм передпокою. Я вітаюсь і помалу йду в кабінет. Шапочка пильно стежить за мною.

— Де ви були? — з тривогою питає вона.

— У Клавдії.

— Що знову трапилось? Чого ви вчора не прийшли?

Я мовчу й потім тихо кажу:

— Про це не треба балакати.

— Через що?

— Автім, ні, невірно: треба!

І я, сам ніби збоку слухаючи свій рівний, монотонний голос, оповідаю їй про вчорашнє й сьогоднішнє.

Вона з жахом слухає, не сміючи перервати мене. Коли я, нарешті, доходжу до того моменту, як він лежав у мене на руках під кватиркою, я корчусь од огиди й немов одстрибую від сього назад. Не можу далі говорити.

— Ну, словом, тепер кінець... — кажу я й замовкаю.

Шапочка теж мовчить. Мене хилить до сну і знову нудить, як учора. Згадую слова аптикаря про те, що верональ діє й на другий вечір. Я кажу про це Шапочці й лягаю на канапу. І в ту ж мить засипаю, почувуючи солодку млість.

Прокидаюсь од внутрішнього штовхана і швидко сідаю. Мені здається, що хтось голосно, трівожно подзвонив.

— Що вам? — злякано питає Шапочка, теж підводячися з фотеля.

— Дзвонили, здається?

— Ні, я нічого не чула. Навколо тиша, з вулиці ні згуку.

— Яка година?

Дивлюсь на годинника: чотирі хвилини по четвертій. Я думаю, що він зупинився і прикладаю до вуха, — йде.

— Чудно! Яка година?

— Хутко, мабуть, ранок, — тихо каже Шапочка.

— І ви нікуди не ходили?

— Ні.

— Через що?...

— Я... ждала, що ви прокинетесь.

Лице синяво-бліде, вимучене, тепер уже не дитяче.

Я встаю й починаю ходити по хаті.

— Я, власне, прийшла до вас учора, щоб попрощатись, — раптом тихо каже вона. — Але ви заснули...

— Попрощатись?

— Я хотіла виїхати з Київа.

— Через що?

— Щоб не перешкаджати вам і... не мучити. Я думала, що ви не можете перемогти себе, і що це завсіди буде стояти нам на перешкоді. Ви мучились би, й у нас нічого не вийшло б. Того життя, яке ми хотіли... утворить. І я хотіла виїхати.

— А тепер?

— А тепер?... Що ж тепер їхать? Тепер я вже нічого не знаю. Це таке все страшне й... Я омертвіла. Вибачте, я дуже втомлена. Можна мені лягти?

— Ох, простіть, ради Бога!

Я кидаюсь будити Миколу, й, не вважаючи на протести Шапочки, ми робимо їй справжню постіль на канапі. Коли Микола виходить, я цілую руку Шапочці, прощаюсь, і ще раз питаю:

— Так тепер не поїдете? І вона ще раз відповідає:

— Що ж тепер їхать?

-----

Біля десятої ранку ми з Шапочкою їдемо до Клавдії. Шапочка підожде на вулиці, а я ввійду, довідаюсь, і вийду їй сказати. Мені доведеться, мабуть, лишитись, а вона, поїде додому. Про вчорашнє ми не балакаємо, але я почуваю, що вона прийняла все те, й тепер ми йтимемо разом.

Коли ми висідаємо з саней, і я вже хочу йти в вестібюль будинку, Шапочка зупиняє мене, дуже хвилюється, хоче щось сказати і, нічого не сказавши, тільки легенько штовхає від себе.

Перед дверима Клавдиної квартири я так слабну, що машинально притримую рукою серце, яке ніби зсувається увесь час униз. Мені здається, що я не зможу подзвонити. І тут же зразу шарпаю за ручку. За дверима розкочується заливчате дзеленчання дзвоника, й зараз же хтось біжить по коридорі.

На порозі стоїть Ольга Петрівна з зляканим обличчям. Побачивши мене, вона здивовано, з полегченням скрикує:

— Це ви? Ой, Господи, я думала, пожежа, поліція! Чого ви такий? Що сталося?...

Я з непорозумінням дивлюсь на неї. Мене до такої міри вражають її слова, тон, увесь вигляд її, що я стою перед дверима й мовчу.

— Та що з вами?!... Якове Василевичу!... — лякається вона. — Входьте ж, ради Бога! Що сталося?

— Як Міка?

— Нічого! — все більш та більш дивується вона. — Та входьте ж, холод іде!

Я машинально входжу. До нас біжить Клавдія, теж перелякана, похапцем поправляючи пенсне. Волосся їй розплетене й густою, гарною хвилею спадає на плечі й на груди.

— Що? Що таке?!

Я, почуваю, що на мене налягає смертельна туга й одчай, силкуюсь усміхнутись і кажу:

— Нічого не сталося! Я зайшов довідатись, як Міка. Він здоровий?

— Господи! — сміється Клавдія. — Здоровий, здоровий! Невеличкий нежить, трішки чхає, але температури нема, і взагалі нічого не бракує йому. Хочеш подивитись на його? Він не спить.

— Ні, дякую, я поспішаю в суд. Я тільки на хвилинку забіг довідатись. Дуже турбувався. Простіть! Потім. . .

Я мимрю ще щось і похапцем боком висуваюсь у двері, не прощаючись і не дивлячись на них. Хтось з них іще довго дивиться мені у слід й не скоро замикає двері.

— Зовсім здоровий. . . — кажу я, підходячи до Шапочки.

Вона не розуміє.

— Як здоровий?... Хто?

— Він! Зовсім здоровий! Легкий нежить тільки.

Ми мовчки йдемо вулицею кудись угору, я трохи попереду, вона позаду: розчавчені, знищені, осміяні.

— В Мопасана в оповіданню це легше виходило... — кажу я з усміхом. — О, ні!... — раптом кричу я на всю вулицю і змахую палицею.

Шапочка злякано хапає мене за руку, але я вириваюсь і хочу повернути назад. Прохожі здивовано, вражено дивляться на нас.

— Якове Василевичу, залишіть! Схаменіться! — неголосно каже Шапочка, втримуючи мене за руку.

— Ні, пустіть! Пустіть, Шапочко! Я не можу. Я не можу так. Пустіть же!

— Добре, я пушу; добре, пострівайте тільки! Скажіть мені, що ви хочете зробити? Звощик! — гукає вона. — Пострівайте, не треба! Сідайте, проїдемо трохи! Сідайте ж, негарно, дивляться на нас!

Я до крові закушую губу й сідаю в сани.

— Прямо! — каже Шапочка візникові.

У мене в очах сліпий каламут; хочеться ричати й бити когось, бити кулаками в лице, в очі, топтати, гризти.

— Ні, я не можу, я мушу! Я! . . .

— Не треба, не треба, голубчику, не треба!... — швидко-швидко гладить мою руку Шапочка й ховає її собі в муфту. І як-тільки я хочу говорити, вона ніжно, жалісно говорить “не треба, не треба”, гладить мою руку, пригортається до мене. Це чудним способом утишує мене. І я потрохи зовсім отямлююсь.

Ми ще довго мовчки їздимо вулицями, й, нарешті, Шапочка зупиняє візника біля свого дому. Я не хочу йти до неї, але вона тим самим ніжним, невідступним голосом упрохує, й я скоряюсь.

— Ви не бійтесь, ви будете сидіти в мене. Я тільки скажу декілька слів Марусі, й нас ніхто не турбуватиме.

Мені соромно, боляче соромно. Чи розуміє це Шапочка, чи ні, але вона не заговорює до мене, не дивиться на мене й довго пише комусь листи. Чи тільки прикидається, що пише?

Мене вмить щось підкидає, й я схоплююсь.

— Я піду! Прощайте!

Шапочка в ту ж мить кидає свої писання, підбігає до мене й хапає за руку.

— Куди? Ну, куди ви? Не треба, милий, не треба!

— Пустіть, Шапочко! Пустіть! Тепер я піду. Я мушу рятувати свою казку.

— Яку казку? Голубчику, дорогий, ви хворі, не треба же! Це божевілля! Це не так треба! Будемо инакше. Любий, милий, не треба!

— Ні, Шапочко, не можу. Мушу. Так ми не можемо жити. І ви самі це добре знаєте. Я мушу хоч раз довести до краю. Инакше...

Я вириваю руку й виходжу.

-----



Я сиджу на бричці рівно й просто. По дорозі я обмірковую, що треба зробити. Клавдії хочеться, щоб я лишався на-самоті з дитиною. Не вважаючи на вчорашнє, вона й сьогодні піде гуляти. Коли ж сама не піде, треба неодмінно зробити так, щоб пішла. Потім треба “його” дуже розігріти й тоді підставити під квартиру. Коли вони мають гарячу воду, це добре. Зпочатку вкинути в гарячу воду, потім під кран водопроводу, а тоді вже під квартиру. Тримати треба довго й, коли можна, зробити продув.

На мить я ніби звідкись визираю і з млісним чуттям жаху дивлюсь на себе, але зараз же ховаюсь і обмірковую далі, точно, докладно, жорстко.

Клавдія зустрічає мене з прихованою радістю, яку я підмічаю в її клопітних, піднятих руках, нестриманій балаканині, нервовому сміхові. З’являється неминучий чай, під час якого вона оповідає про те, що трівожно провела ніч, і яка надзвичайна дитина Міка. Я подаю репліки й даю зрозуміти, що також дуже турбувався. Вона злегка згадує про мою ранішню візиту й ще раз каже, що ні температури, ні чоگونهбудь серйозного немає.

— Хочеш подивитись?

— Він спить?

— Так.

— Ні, я вже посиджу з ним, як ви підете гулять.

Клавдія якось одразу змовкає й деякий час мовчить, очевидно, приємно схвильована такою моєю щирістю.

— Костя сьогодні вже гуляв. І я боюсь... Але коли ти хочеш побути сам, то ми підемо...

— Так, мені хочеться... — кажу я серйозно. Клавдія зиркає на мене, помітно хвилюється й хапливо прибирає посуд. Костя сидить уже на підлозі й сопе над камашами.

Утретє замикаю за ними двері.

У спальні ще зовсім видно. На шибках, немов верстви павутиння, налип мороз. На підлокотнику жовта калюжка від льоду. Рямці квартирки вкриті оксамитним инеем, як цвіллю. Колиска акуратно запнута білим покривалом.

Я йду в кухню. На плиті стоїть великий синій казанок з гарячою чистою водою. Тут же й ванночка в кутку, закрита простиралом. Вертаюсь у спальню. Коли проходжу повз комоду, машинально дивлюсь у велике кругле дзеркало. Бачу довгасте обличчя з качиним носом і довгим підборіддям з загостреною борідкою. Зпід лахматих брів понуро й жорстко дивляться невеликі очі. Лице чуже й неприємне.

Я посміхаюсь і навшпиньках простую до ліжечка. Обережно відвертаю запинало й нахилиюсь. Мені в лице злегка шугає знайома солодково-молочна теплота дитячого тіла; щось у відповідь неприємно, млісно здригується в мені, але я міцно заціплюю зуби й берусь за укривальце, скося позираючи на поважно-спокійне, рожеве, безброве личко з довгастим підборіддям. Воно ворухиться, губки починають млякати. І раптом очі швидко розплющуються й дивляться просто на мене. І в них я бачу той самий жах, що й учора. Явний, тваринний жах. Личко кривиться, й вибухає пронизуватий крик:

— У-е-е!!

Щось стороннє, сильне, раптове відкидає мене від коліски. Я відхитуюсь до стіни і стою там.

В колісці, тихо, ніби він лежить і підслухує, затаївши дух. Я, похитуючись, навшпиньках підходжу.

Очі заплющені, на маленькому личкові знову лагідна важність. Чорне волоссячко, як знаки виклику, лежать на високому чолі. На мойому чолі. Нижня губка підгорнута під верхню, й від цього вираз значности, поважности. Я боюсь поворухнутись, щоб не розплющились очі. І хочу цього, хочу, щоб він розплющив їх без жаху, без крику!

Нахиляюсь і обережно торкаюсь пальцем до ніжної атласистої щічки. Від цього дотику по мені прокочується тепла, ніжна, як щічка, струя, і ноги м'якнуть. Тільки б він без жаху подивився на мене!

Я проводжу рукою по лобіку й машинально зтиха кажу: “Міко”! Голівка ворухиться під рукою, розплющуються оченята і зразу поширюються, робляться круглими, пукатими.

— Міко! Міко! — кажу я й сам почуваю, як моє лице кривиться болем.

Він пронизувато кричить, але я з одчаєм хапаю його, виймаю з коліски й міцно пригортаю до себе, немов боронячи від когось. Він усе ж таки кричить, а я ношу його по хаті, бурмочу найніжніші слова, які я знаю з мого життя, і пригортаю його до себе.

В такому стані застав мене дзвінок Клавдії. Я кладу Міку в колиску й одчиняю двері. Крик чути в коридорі. Клавдія лякається.

— Господи! Та що з ним знов?

— Ні, ні, нічого! Сьогодні нічого! Я його, здається, трохи злякав. Нічого!

На руках у матері він затихає. Я сиджу так, щоб він не бачив мене. Потім обережно наближуюсь і нахиляюсь над ним. І здається мені, що його очі вже поширяються. Я з болем одступаю. І чую вже, що тепер усьому кінець: квартира, жах оченят, це зморщене скривлене личко, цей мій біль на завсіди прикували мене до них. Тепер кінець, Шапочко!...

Вийшовши з Клавдиного дому, я довго стою на розі під ліхтарем. Падають сніжинки й тануть на лиці. В моїй душі тихий, ниючий жах. Я заходжу в бакалійну крамничку й пишу Шапочці декілька слів:

“Не міг і не зможу. Рішайте!”

Але тут же слово “рішайте” викреслюю так, щоб не можна було прочитати й заліплюю конверту. На Хрещатику віддаю листа післанцеві й наказую, коли буде відповідь, принести її на мою адресу. Сам простую додому й там з тим самим безперестанним, тихим жахом, що немов дзюрчить звідкись, лежу на канапі. Часом, як блискавиця, спалахує одчай, я схоплююсь, бігаю по хаті й напружено чекаю дзвінка післанця. Нарешті, він приходить.

— Приказали переказать, що самі прийдуть.

Я знов лягаю і жду. Минає багато часу, але я все ще лежу. Коли б'є друга година ночі, я переходжу у спальню, до ранку лежу в ліжку, дивлячися сухими, гарячими очима у стелю і шопочу: “Шапочко, Шапочко, Шапочко!...”

Ранком Микола подає листа. Я вже знаю, що в йому.

“Прощайте, Якове Василевичу! Коли Ви читатимете цього листа, мене вже не буде в Києві. Не треба мене шукати! Мені дуже важко. Але так краще. Я завсіди пам'ятатиму Вас. Спасибі за все! Смертельно боляче! Писать багато не можу. Та Ви й самі розумієте все. Прощайте, дорогий, бідний! Ваша Шапочка”.

-----

Міці йде четвертий рік. Від цього Різдва він носить уже моє прізвище. Клавдія вдає, що вінчання для неї неприємна необхідність, і каже Ользі Петрівні, що дійсний зв'язок у шлюбі не в вінчанню. З нею цілком згоджується Соня, яка все ж таки вітала нас з своїм зворушено-насмішкватим виглядом. Їх усіх особливо зворушує таке сильне почування морального обов'язку в мене.

Панас Павлович ніжно підсміхається і пропонує себе за хрещеного батька “новому наслідникові” — Клава на сьомому місяці.

Мої справи йдуть добре. Маю двох помічників, гувернантку, велику квартиру, успіх у картах.

Клава — хороша жінчина, й я задоволений, що вона моя жінка. Але, як вона тепер живе, я не знаю, бо бачуся з нею дуже рідко. Все ж таки, як посилаю Нечипоренкові гроші на

---

заслання, стараюся, щоб Клава не знала,— їй не шкода грошей, але вона турбується, щоб знайомство з такими людьми не поспувало мою кар'єру. Вона не кричить, а тільки плаче. Я все ж таки волію не бачити цього й замикаюся у кабінеті.

Про Шапочку майже нічого не знаю. Кажуть, вона в Москві, співає вже на сцені й живе цивільним шлюбом з якимось місцем.

Вечорами я рідко буваю дома. А коли буваю, то сиджу з Мікою в кабінеті. Ми замикаємось, щоб нам не перешкаджали. Я оповідаю йому казки, з яких він особливо любить одну: про маленьку, коху дівчинку “Білу Шапочку”.

КІНЕЦЬ.